

RESULULLAHIN S.A.V VEFATI

Tasavvuf düşüncesinde ilk yaratılan, varlıkların başlangıç sebebi olan [Nur-ı Muhammedî’dir.](#)

Yaratılmışlar arasında herşeyden önce o vardı. Yunus Emre Divanında bu konuyu uzun [anlatır.](#)

Hz. Muhammed'in (sav) tüm varlık aleminde ilk yaratılan olduğunu ifade eden manzume ve beyitleri vardır.

"Allah'ın ilk yarattığı şey, benim nurumdur" hadis-i şerifinin devamında âlemin yaratılış safhaları sırayla, kalem, levh, arş, hamele-i arş olan melekler, kürsi, diğer melekler, gökler, yerler... şeklinde ifade edilir. Göklerin ve yerlerin yaratılmasından önceki safhalarda, yaratılış doğrudan doğruya Nur-u Muhammedîden gerçekleştiği bilgisine yer verilmektedir. Her şeyin bir sebebe bağlandığı bu hikmet dünyasında, şu görünen âlemin başlangıcının böylece takdir edilmiş olması İlâhî hikmete muvafık [düşmektedir](#) . **Son sözleri...** Mevzuya yaptığımız bu girişten sonra, gelelim bundan 1377 yıl öncesine, 8 Haziran 632 tarihine...

Peygamber Efendimizin vefatından bir gün önceydi...

Herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Çünkü az evvel Hazreti Peygamber, “Bende bir hakkı olan varsa gelsin alsın” dediğinde, orada bulunan sahabelerden biri; “evet, benim bir alacağım var. Bir gün kırbacınızın ucu o sıra açık olan sırtıma değmişti de, canım yanmıştı” dedi. Hz. Peygamber hiç tereddüt etmeden üstündeki kıyafeti sıyırdı, arkasını döndü ve ‘vur’ dedi.

Herkes şaşkındı. O sahabe hemen koşturdu ve elini yüzünü Hz. Peygamber'in mübarek sırtına

sürdü, doyasıya öptü. Ardından da, “teninizin değdiği yerleri cehennem ateşinin yakmayacağını bildiğimden, mübarek bedeninize dokunabilmek için mahsus böyle söyledim” dedi. Hz. Peygamber bu davranışıyla, kul hakkının ne kadar önemli olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Vefatına çok az bir süre kala göz nuru kızı Hz. Fatma’yı yanına çağırdı ve kulağına bir şeyler söyledi. Hz. Fatma’nın önce üzüldüğü sonra sevindiği görüldü. Hikmeti sorulduğunda; “Babam bana yakında vefat edeceğini söyleyince çok üzüldüm. Fakat benim yanıma ilk sen geleceksin dediğinde ise sevindim” cevabı verdi. Nitekim Hz. Fatıma Peygamber Efendimizden 6 ay sonra vefat etti.

Peygamber Efendimiz vefat etmeden az önce eşi Hz. Ayşe’nin dizine uzandı ve mübarek başını Hz. Ayşe’nin çenesi ile göğsü arasına yasladı. Misvak istedi. Takatsiz olmasına rağmen, zaten inci tanesi gibi olan dişlerini temizledi. Rabbi’nin huzuruna tertemiz gitmek istiyordu.

Bu vesile ile şu noktanın da altını çizelim.

Peygamber Efendimizin son nefesini vermeden az önce dişlerini temizlemesi, kıyametin kopmak üzere olduğunu bilseniz bile elinizde bir fidan varsa dikiş tavsiyesini ve benzeri binlerce örnek davranışını kendimize de, toplumumuza da, insanlık alemine de yeterince anlatamadık ya, ona yanyorum. Dünya Çevre Haftası’nın kutlandığı şu günlerde başka söze gerek kalır mıydı?

Benzer örneklerle diğer dinlerin mühim şahsiyetlerinin hayatlarında bu kadar yoğunlukla denk gelinmiş olsa, tüm dünya çoktan onların dinlerine dahil olmuş olurdu. Hz. Peygamber’i ve bu dine ait değerleri ve güzellikleri insanlığa anlatmakta geç kaldık, vesselam... Eğer bugün dünyada ineğe tapanların sayısı Müslümanların sayısına yakınsa, kristal misillü değerlerini dünyaya anlatamayanların “ah benim öküz kafam” diye düşünmesi ve hicap duyması gerekir.

Durum böyle olunca, Amerikan Başkanı Obama konuşmasında Kur’an’dan bir iki alıntı yaptı diye avunup duruyoruz. Bir örnek abide olarak Hz. Peygamber insanlığı çepeçevre kuşatıncaya ve O’nun mesajı herkese ulaşıncaya kadar kendimizi yeterince birşey yapmış duygusu içinde hissetmemeliyiz.

Son anları... Peygamber Efendimiz vefatından az önce son sözleri olarak; Namaza dikkat edilmesini, kadın haklarının korunmasını, idare altındakilere iyi muamele edilmesini, emanetlerin yerlerine ulaştırılmasını istedi." (Câmiü's-Sağîr, c.3, s.188/3190) İnsanlık sırf bu öğütlere kulak verse, daha yaşanılabilir bir dünya oluşturmak işten bile değildir.

Son cümlelerini tamamlamıştı ki, bir ara kapı çaldı. Gelen Hz. Cebrail'di. Selam verdi. Peygamberlik görevinin sona erdiğini söyledi. Ardından, kapıda bekleyen bir misafir daha olduğunu ve eğer izin verirse ancak içeri girebileceğini söyledi. Hz. Peygamber “o kim?” diye sordu. Hz. Cebrail, ölüm meleği Hz. Azrail dedi. Hz. Peygamber, “gelebilir, ben hazırım” cevabı verdi. Şahadet parmağını yukarı kaldırdı; “Yüce Dosta” gittiğini söyleyerek ruhunu teslim etti. Hz. Ayşe seslendi, cevap alamadı. Hz. Peygamber’in mübarek gözünden bir damla yaşın yanağına süzüldüğünü gördü.

Bilemiyoruz artık Hz. Peygamber niçin

[ağlıyordu](#)

. Geride bıraktığı dost ve arkadaşlarının hasretine mi, yoksa Müslümanların emanete yeterince sahip çıkamayacakları endişesi ile mi?

Ya Rasül... Emanetine yeterince sahip çıkamadık, doğrudur. Ama bugün dünyanın dört bir yanında milyonlarca Müslüman yeni bir kıpırdanışın arefesinde... Kar çiçekleri sert kışın ardından yeniden boy göstermeye başladı...